

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátě složeném z předsedy Josefa Baxy a soudců Zdeňka Kühna, Jany Brothánkové, Lenky Matyášové, Barbary Pořízkové, Aleše Roztočila a Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. J.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2014, čj. DSH/13645/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2016, čj. 17 A 5/2015 - 42,

t a k t o :

Věc **se vrací** k projednání a rozhodnutí prvnímú senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Jádno sporu a dosavadní postup ve věci

I. 1. *Jádno sporu*

[1] Rozšířenému senátu předkládá první senát dvě právní otázky.

[2] Tou první je, zda je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval spolu s přesným popisem skutku znění všech ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny a uložení sankce, a to včetně znění ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazuje některé z použitých ustanovení obecné právní úpravy a jejichž porušení zakládá odpovědnost za tento delikt.

[3] Druhou právní otázkou je, zda nedostatek některé z náležitostí výroku rozhodnutí představuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou má soud zkoumat z úřední povinnosti, nebo zda jde o nezákonnost rozhodnutí, ke které soud přihlíží jen k námitce účastníka řízení.

I. 2. *Rozhodné skutkové okolnosti a průběh předchozích řízení*

[4] Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu v Klatovech ze dne 8. 9. 2014 shledán vinným ze spáchání přestupku tím, že mj. porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), dle kterého řidič *je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem*. Zvláštními právními předpisy pak jsou zejména zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem

vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), a vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

[5] V řízení je nesporné, že jeden z výroků správního rozhodnutí prvního stupně obsahoval skutkovou větu a odkaz na porušený § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, aniž by však obsahoval i ustanovení zvláštního právního předpisu, na které § 5 odst. 1 písm. a) odkazuje. To bylo rozvedeno teprve v odůvodnění rozhodnutí.

I. 3. Rozhodné argumenty v kasační stížnosti žalobce a ve vyjádření žalovaného k ní

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní krom dalších námitek mj. tvrdí, že soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného *ex officio*, neboť ve výroku není obsažena norma, na kterou odkazuje § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[7] Žalovaný ve vyjádření mj. poukázal na dvě protichůdná rozhodnutí NSS, která se týkají požadavku na zákonné vymezení výroku rozhodnutí u přestupků spočívajících v technických závadách vozidla [§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Jedná se o rozsudky ze dne 4. 2. 2016, čj. 7 As 304/2015 - 40, a ze dne 21. 4. 2016, čj. 9 As 263/2015 - 34. Navrhl danou věc předložit rozšířenému senátu za účelem sjednocení judikatury, a dále kasační stížnost zamítnout.

II. Důvody pro postoupení věci rozšířenému senátu

[8] První senát zjistil, že NSS vydal dvě rozhodnutí týkající se uvedené otázky, která jsou ve vzájemném rozporu. Dle rozsudku čj. 9 As 263/2015 - 34 je nutné, aby výrok správního rozhodnutí obsahoval i ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazují ustanovení uvedená ve výroku, nikoli pouze ustanovení odkazující. Naopak dle rozsudku čj. 7 As 304/2015 - 40 postačí, jsou-li odkazovaná ustanovení zvláštních právních předpisů uvedena alespoň v odůvodnění.

[9] První senát současně objevil rozpor i v související otázce, a to, o jaký druh vady rozhodnutí (nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost) by se mohlo jednat v případě, že by výrok neobsahoval i odkazovaná ustanovení zvláštního právního předpisu. Zodpovězení i této otázky je zásadní pro následný soudní přezkum. Je tomu tak z důvodu, že námitku vady výroku vznesl stěžovatel až v kasační stížnosti. V případě, že by se jednalo o nezákonnost, ke které se přihlíží jen k námitce účastníka, nebyla by námitka vady výroku v kasační stížnosti přípustná, neboť toto nebylo namítáno již ve správní žalobě. Podle usnesení rozšířeného senátu čj. 2 As 34/2006 - 73 neuvede-li správní orgán předepsané náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]; správní soud zruší takové rozhodnutí k námitce žalobce. Naopak v usnesení čj. 8 As 141/2012 - 57 rozšířený senát dovodil, že nedostatky výroku zakládají nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

[10] Proto položil první senát rozšířenému senátu následující dvě otázky:

I. Je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval spolu s přesným popisem skutku znění všech ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny a uložení sankce, včetně znění ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazuje některé z použitých ustanovení obecné právní úpravy a jejichž porušení zakládá odpovědnost za tento delikt?

pokračování

II. Nedostatek některé z náležitostí výroku rozhodnutí představuje jeho vadu. Jedná se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou má soud zkoumat z úřední povinnosti, nebo jde o nezákonnost rozhodnutí, ke které soud přihlíží jen k námitce účastníka řízení?

III. Pravomoc rozšířeného senátu

[11] Podle § 17 odst. 1 s. ř. s., dospěl-li senát NSS při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí NSS, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

[12] Rozšířený senát nejprve zvažil svou pravomoc v druhé otázce, kterou první senát položil, totiž zda nedostatek některé z náležitostí výroku správního rozhodnutí představuje vadu, k níž má soud přihlídnout z úřední povinnosti, anebo pouze k námitce žalobce.

[13] K této otázce se rozšířený senát již opakovaně vyjádřil. První senát však dovozuje konflikt uvnitř judikatury samotného rozšířeného senátu. Ve skutečnosti je však judikatura rozšířeného senátu vnitřně jednotná a již od ledna 2008 tuto otázku jasně řeší.

[14] Podle § 76 odst. 1 s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem mj. *pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí* [písm. a)] a *pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé* [písm. c)].

[15] V usnesení ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS (věc *AQUA SERVIS*), se rozšířený senát zabýval minimální nutnou mírou specifikace výroku rozhodnutí ve věci správního deliktu. Dospěl k tomu, že neuvedení použitého ustanovení je vadou řízení, která je vždy – ovšem pouze k uplatněné námitce – důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Rozšířený senát vyšel z předchozí judikatury, která nedostatky ve specifikaci výroku spojila nikoliv s nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost [§ 76 odst. 1 písm. a)], ale s nezákonností ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.:

„Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].“

Nakonec zbývá zhodnotit, zda taková nezákonnost je důvodem ke zrušení rozhodnutí správního orgánu soudem z moci úřední či zda se tak může stát jen k námitce žalobce. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání - z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední - tj. bez návrhu - pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.

U vad podřazených pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se jedná o vady skutkového stavu - v daném případě tedy jeho užití nepřichází v úvahu. Ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. umožňuje zrušení rozhodnutí správního orgánu bez jednání v případě, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci, což je posuzovaný případ nedostatků identifikace skutku v rozhodnutí o jiném správním deliktu. Jde o nezákonnost, k níž přihlíží soud jen k námitce, jak již dříve vyslovil rozšířený senát v rozsudku ze dne 23. 10. 2007, sp. zn. 9 Afs 86/2007 [...].

Nelze opomíjet, že správní soudnictví stojí na zásadě dispoziční, pokud z ní zákon výslovně nestanoví výjimky. V případě nezákonnosti podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tomu však tak není. [...]

Rozšířený senát tak přisvědčil názoru předkládajícího druhého senátu o procesních důsledcích zjištění vady výrokové části rozhodnutí o správním deliktu spočívající ve výše popsanych nedostatečných skutkových a právních náležitostech či dokonce jejich absenci a tedy shledal důvody pro odklon od názoru vyjádřeného v citovaném rozhodnutí třetího senátu. Uzavřel tedy, že zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci vady řádné identifikace skutku v rozhodnutí o jiném správním deliktu, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“

[16] Právě uvedené závěry rozšířený senát dále rozvinul v usnesení ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS. Vysvětlil, že § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví podmínky, za nichž soud není povinen nařídít jednání. Důvodem je nadbytečnost a neekonomičnost jednání, neboť ze spisu či z rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že procesní postup či rozhodnutí správního orgánu jsou natolik vadné, že rozhodnutí musí být zrušeno. Neznamená to ovšem, že soud je k této úvaze oprávněn bez ohledu na žalobní námitky. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. totiž není výjimkou z dispoziční zásady. Rozšířený senát citoval závěry z usnesení ve věci *AQUA SERVIS*, které dále vysvětluje:

„15. [...] Výklad [provedený v usnesení *AQUA SERVIS*] není oporou názoru, že k vadám podle § 76 odst. 1 s. ř. s. přihlíží soud vždy z moci úřední, jak dovodil první senát [v rozsudku, který byl napaden ve věci sp. zn. 7 Azs 79/2009]. Soud tak sice může učinit, ale jen za určitých podmínek. Těmi jsou právě případy, kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry.

16. Směřují-li tedy žalobní námitky proti vadám podřaditelným ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., soud podle tohoto ustanovení rozhodnutí zruší bez jednání. V takovém případě není projednání třeba a je nadbytečné zjišťovat souhlas účastníků s rozhodnutím bez jednání. Nesměřují-li však žalobní námitky proti takovým objektivně existujícím vadám, může tak soud učinit, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl. [...] Zrušení rozhodnutí bez ohledu na žalobní námitky je ve všech těchto případech pouhým důsledkem toho, že vady jsou takového charakteru, že vylučují jiný postup a rozhodnutí soudu.“

[17] Z této judikatury tedy plyne následující. Relevantní nedostatek výroku rozhodnutí ve věci správního trestání zásadně představuje vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). Ve výjimečných případech pak může nedostatek výroku rozhodnutí založit vadu nepřezkoumatelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], kterou podle okolností musí soud zvednout i bez námitky. Soud totiž s ohledem na deficity správního rozhodnutí není s to vůbec přezkoumat rozhodnutí věcně, typicky proto, že nedostatek výroku nebyl zhojen dostatečným způsobem ani v odůvodnění správního rozhodnutí, odůvodnění je v rozporu s výrokem (příčemž tento rozpor nebude odstranitelný ani výkladem), event. pro naprostou nesrozumitelnost nebo vnitřní rozpornost výroku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010 - 105, body 28-29, ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 67/2012 - 48, věc *KEY INVESTMENTS*, body 23-25, a ze dne 15. 10. 2015, čj. 7 As 196/2015 - 25, věc *Krajská zdravotní*).

[18] První senát dovozuje rozpor z usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012 - 57, č. 3268/2015 Sb. NSS (věc *CET 21*). Zde rozšířený senát dospěl k závěru, že „[p]ovinnost uvést ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), je splněna i tehdy, když je příslušné ustanovení právního předpisu uvedeno v tzv. návěti (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí.“ V bodě 18 rozšířený senát pro pořádek podotkl: „Je však nutné zdůraznit, že takovýto postup správního orgánu nesmí mít za následek, že by z jeho rozhodnutí nebylo jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení před správním orgánem, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení. Pokud by tomu tak bylo (např. jednotlivé dílčí podčásti výrokové části rozhodnutí by byly ve vzájemném nesouladu, případně by byly příliš obecné až bezobsažné), pak by to vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.“

pokračování

[19] Rozšířený senát ve věci *CET 21* rozhodně nesměřoval k modifikaci celé dosavadní ustálené judikatury, tím méně pak k jejímu popření. I podle dřívější judikatury může určitá hrubá vada výroku vést až k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, která brání jeho obsahovému přezkumu správním soudem (viz shrnutí v bodě [17] shora). *Obiter dictum* v bodě 18 usnesení ve věci *CET 21* nelze vytrhávat z kontextu celé tam řešené věci. Rozšířený senát dospěl k širokému výkladu výrokové části rozhodnutí. Takto široký výklad nicméně zvyšuje možnost vnitřní kontradiktornosti rozhodnutí. Proto je bod 18 nutno číst jako apel na správní orgány, aby výrokovou část formulovaly srozumitelně a aby se při této formulaci vyvarovaly vnitřních rozporů. V extrémním případě totiž tyto nedostatky mohou vést až k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

[20] Pravomoc rozšířeného senátu ve vztahu k právnímu názoru, k němuž se již vyslovil, může být dána jen tehdy, ponechal-li určitou otázku nerozhodnutou, umožňují-li závěry rozšířeného senátu v určité otázce vícero možných výkladů, eventuálně je-li pochybné, nakořli tyto závěry obtoji s ohledem na relevantní legislativní změny související právní úpravy. Pravomoc je dána i tehdy, existuje-li skutečný rozpor v samotné judikatuře rozšířeného senátu, aniž by se rozšířený senát v pozdějším rozhodnutí s tímto rozporem nějak vyrovnal (např. by vysvětlil, že dosavadní právní názor je modifikován či upřesněn, event. nahrazen právním názorem novým). Naproti tomu pravomoc dána není, pokud se rozhodující senáty od právního názoru rozšířeného senátu svévolně nebo nevědomky odchýlily, třebas i opakovaně.

[21] Rozšířený senát připouští, že k druhé otázce může existovat dílem odlišná rozhodovací praxe senátů NSS (první senát některé izolované příklady zmiňuje). Ani tyto dílčí rozpory ovšem pravomoc rozšířeného senátu nezaloží. Rozšířený senát totiž již svůj právní názor k druhé otázce *jasně vyjádřil*. Pokud senáty NSS nevezmou při rozhodování v úvahu právní závěr rozšířeného senátu, který na rozhodování v dané věci dopadá, jedná se o exces proti povinnosti respektovat rozhodnutí rozšířeného senátu (§ 17 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*). Takové pochybení, byt' třebas i opakované, však bez dalšího nezakládá konflikt judikatury, a tím pádem ani povinnost dalšího senátu předložit věc k posouzení rozšířenému senátu, aplikuje-li senát právní závěr vyjádřený v rozhodnutí rozšířeného senátu (shodně již rozsudek ze dne 29. 9. 2010, čj. 1 As 77/2010 - 95).

[22] Ústavnost právě uvedeného výkladu § 17 odst. 1 s. ř. s. nedávno potvrdil též Ústavní soud: „*Při přísném trvání na požadavku věc předložit ke sjednocení by takový rozpor bez dalšího vedl k povinnosti kterékoliv dalšího rozhodujícího senátu předložit věc opět ke sjednocení [nemohl by totiž ve věci sám rozhodnout, aniž by se odchýlil od již dříve vyjádřeného právního názoru buď sjednocujícího tělesa, anebo (malého) soudního senátu]. Je zřejmé, že takový postup by byl ryze formální tam, kde nerespektování názoru rozšířeného či velkého senátu bylo způsobeno např. opomenutím či zjevným nepochopením ze strany rozhodujícího malého senátu. Řízení před sjednocujícím tělesem totiž nepřináší pouze výnosy (předvídatelnost a bezrozpornost rozhodování), ale též nezanedbatelné náklady (prodloužení délky řízení, zvýšené využití omezených personálních zdrojů). Z toho důvodu Ústavní soud považuje za ústavně přijatelné, pokud se v naznačených případech rozhodující senát přímo přikloní k rozhodnutí sjednocujícího tělesa a nepředloží věc opětovně k formálnímu sjednocení, přestože tuto výjimku procesní řády výslovně nepředvídají. Prosté opomenutí či zjevné nepochopení by v této souvislosti nemělo být bez dalšího považováno za nový judikatorní rozpor“ (nález ze dne 14. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 2866/15, věc *Office Park Šantovka*, bod 20).*

[23] Pravomoc rozšířeného senátu není dána ani tím, že první senát má na nyní popsanou otázku opačný názor a všechny možné nedostatky vady výroku paušálně podřazuje pod § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Sám totiž nesnáší pro překonání ustálené judikatury rozšířeného senátu žádné argumenty (což je dáno tím, že má mylně za to, že v dané otázce již beztak panuje judikatorní rozkol). Proto postačí jen odkázat na judikaturu uvedenou v bodech [15] až [17] shora.

[24] Rozšířený senát připomíná, že ani jeho vlastní judikatura není nezměnitelná. Vyslovení právního názoru v jeho předchozím rozhodnutí nevytváří překážku tomu, aby mu byla rozhodujícím senátem postoupena věc s návrhem na změnu doposud zastávaného právního názoru (shodně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 2. 2010, čj. 7 Afs 20/2007 - 73, č. 2055/2010 Sb. NSS, věc *VOP 014*, bod 13). Rozšířený senát si uvědomuje zásadní význam stability a spolehlivosti své judikatury, proto k její změně přistupuje jen z důvodů mimořádně závažných a přesvědčivých (věc *VOP 014*, bod 13). Není proto přípustné, aby senát tohoto soudu předkládal návrh na změnu judikatury rozšířeného senátu, který by podpořil jen prostým nesouhlasem s touto judikaturou, aniž by předložil konkurující argumentaci, resp. toliko polemizoval s otázkami, s nimiž se však již rozšířený senát v dřívější judikatuře vypořádal.

[25] Ve druhé otázce tedy není dán žádný judikatorní rozpor, který by založil kompetenci rozšířeného senátu ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s.

[26] Není-li dána pravomoc rozšířeného senátu v otázce druhé, má to přímý dopad na posouzení pravomoci rozhodnout otázku prvou. V nynější věci je nesporné, že absence odkazu na ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazují použitá ustanovení obecné právní úpravy, nebyla v žalobě zmíněna. Současně první senát sám připouští, že odkazovaná ustanovení jsou rozvedena v odůvodnění správního rozhodnutí. V takovémto případě se ve smyslu shora podané judikatury nemůže jednat o vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, která brání meritornímu přezkumu napadeného správního rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. I kdyby šlo o vadu (kteroužto otázku nyní rozšířený senát neposuzuje), mohlo by se jednat maximálně o vadu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která měla být řádně a včas v žalobním bodu uplatněna. Proto je nyní kasační námitka v tomto rozsahu nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Rozšířený senát tedy nemůže prvou otázku řešit. V jeho pravomoci totiž není tvorba akademického rozhodnutí, o kterém předem ví, že nebude prvním senátem v nynější věci jakkoliv využito [srov. k tomu též náleze ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 4/06 (N 54/44 SbNU 665) - *Slovenské důchody V*, bod 19].

IV. Další postup ve věci

[28] Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že v dané věci není dána pravomoc rozšířeného senátu ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s. Věc se tedy vrací prvnímu senátu bez věcného rozhodnutí k dalšímu řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2017

Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu